

Vaikystės priemiesčio peizažas

skambi žiema sprangus žiemos dangus
prieš vakarą nubunda sąvartynuos
laukinės katės kruvinom krūtinėm
ir kaip vėduoklę išskečia nagus

kiek tolėliau – miškelis sidabru
ir šalto stiklo šukėmis išpuoštas
keliukas vaikas einantis skubriu
žingsniu pro spengiančias pušyno puokštes

staiga tankmėj nematomas kažkas
bauginantis kaip ūkesys pelėdos
atsimuša į traškančias šakas
ir nukrenta į šiltą kiškio pėdą

Pašnekesys

gražus pašnekesys su draugu
prie sodo fontano

man padėjo vynas
jam padėjo mano išgertas vynas

visos žvaigždės žydėjo vienodai
mums tik atrodė kad ne

mums tik atrodė
kad astra yra ne rožė

o rožė ne moteris
o moteris ne mėnuo
nes mėnuo aukštesnis

mums tik atrodė
kad dar kas nors gali
atrodyt

* * *

tarytum čerėjos lietuvis
pareisiu prieš rytą namo
pro ožką šagalo dirbtuvėj
pro pievą kur ganos piemuo

parnešiu namo baltą kūną
ir užmirštą krūtį delne
ak lipkit ant šalto bijūno
ir lyjant sapnuokit mane

pareisiu pareisiu pareisiu
iš proto iš rūšio iš raisto
iš baisiai vėjuotos spalvos

po vienišo namo alyvom
ir jausiu kaip lūpos sulytos
man renka spyglius iš galvos

Ciu ciu ciu, rudenēli

sudžiūvēs lapas
medinēm kojukēm
bēga kaip šunelis
šaligatviu

su vējo pavadēliu ant kaklo
su drēgna garbanēle ant kaktos

ir

net jei man atimtos tēvystēs teisēs
vis tiek mano žvaigždelē miega
vis tiek
vis tiek ciu ciu ciu rudenēli

Maratonas

Bėgame – mylimės,
bėgame – kuriame,
bėgame – gimdome, šaudome, miegame,
kas kaip išmanom – keliais, alkūnėmis –
bėgame, bėgame, bėgame, bėgame.

Nugaros, nugaros, nugaros, nugaros,
nieks nealsuoja į tavo pakaušį, –
cit, tik neinkšti! –
retai kada nugali
tas, kurio kojos ilgiausios.

Kaktą atstatę akimirkos riteriai
skuodžia kiek įgali,
lenda į lyderius, –
cit, tik neinkšti,
mirksnį teploja
tam, kuris vyras vien starte ar lovoj.

Cit, tik neinkšti,
cit, tik neniršti!
Priekyje maišos mažas ir didelis,
priekyje lyg troleibusuose tiršta,
tiršta nuo riterių,
tiršta nuo lyderių.

Bėgame, bėgame, bėgame, bėgame,
kas kaip išmanom – alkūnėmis, keliais, –
bėgame – žaidžiame,
bėgame – giedame,
bėgam – balsuojame, laidojam, geriam.

Tolstam nuo starto – keičias peizažas:
nuokalnės, įkalnės, dykumos, dykumos...
Mažas sustoja,
neištveria mažas,
mažas tik starte atrodo kaip didelis.

Smarkiai nuvargęs nuo greito stovėjimo,
pats išdidžiausias,
pats rėksmingiausias
dulkėse gieda himną storėjimui
ir finišuoja pakaušiu.

Nugaros, nugaros, nugaros, nugaros,
krentančios, tolstančios, lanksčios lyg rykštės,
dulkės dar vis tau už nugaros nugula, –
cit, tik neinkšti,
cit, tik neinkšti!

Bėgame – ilsimės,
bėgame – žudomės,
bėgam į koją su tais, kur nemėgome,
kas kaip išmanom – žeme ar viršūnėmis –
bėgame, bėgame, bėgame, bėgame...

Smuklė

pasaulis išsiderino kaip smuikas
kuriuo kviestinis rūmų muzikantas
pabandė groti kareivinių smuklėj
gyvenimą tačiau lyg išsigandęs
staiga nutilo ir rankas nuleido
o demonas išėstu meilės veidu
tepratarė: ak būna mielas būna
ir jo delne išaugo smuiko strykas
ir vėlei sprogo šurmulys ir riksmas
siūbavo smuklė tarp rausvų bijūnų

tą naktį niekas ir nesužinojo
ko muzikantas buvo išsigandęs
su musele sau žaidė muzikantas
už lango lijo dirbos laivę nojus

Lapkritis

velniop viskas lietus
ištykšta į lietu
gal velniop viskas ištykšta
gal lietus gal į lietu
ir kokia klaidinga
kokia baisiai balta
alyva kaip altorius degam
klaida norėti
bet kas mus perspėjo
tik vėjo gūsis tarsi žaisdamas
išvertė taure vyno
ant liepsnojančios staltiesės ant
liepsnojančios staltiesės lyg
chajamo ketureilį
į lapkričio kalbą

Šiąnakt nežinau, kas vienatvė

būk pasiruošęs mano kūne
štai gurkšnelis kavos tavo skrandžiui
štai raumenys tavo kaulams
aistra likimui tavo

būk pasiruošus mano širdie
štai kraujo atspindys tavo veidrodžiams
sudaužytiems žaidžiančio angelo
kurio visada pritrūksta savižudybei

kas naktį persikelt per naktį
nėra nei gurkšnelis kavos nei likimas
gal tik tavo mieloji plaukuos
septynios užgesusios žvaigždės
iš kurių aštunta bus gražiausia
o paskutinė vienatvė

nes šiąnakt aš nežinau kas vienatvė
tik kažko baisiai nekenčiu
tarsi mano išvargus širdis
jau imtų nujausti jos kontūrus
tačiau neturėtų jėgų dar patirti

* * *

kai išeities nebus tada pragysk
nei talento nei aukščio negailėdamas
giedoki gražų vargą nugalėtojams
kurie bandys užspausti tau akis

giedok vyzdžiais laimingais kruvinais
kai tolstančius žingsnius erdvėj sulėtina
jau ne sesuo bet dar ne sužadėtinė
tik angelas su snieginais sparnais

lyg spanguolynais atsuoliuojantis ruduo
artės kartūną perplėšę krūtinės
tu krisdamas gražiai gražiai giedok –
tik šitaip dar nutylimas kritimas